

Víctor Nubla i l'autogestió, per Eduard Escoffet

El poeta i membre del grup Barba Corsini recorda la figura del desaparegut músic i el llegat que ha deixat

Eduard Escoffet | Juan Miguel Morales

Al març de l'any passat, en les primeres setmanes del confinament, va morir **Víctor Nubla**, un dels músics i escriptors més importants de l'escena experimental de Barcelona, i segurament una personalitat influent més enllà del seu àmbit musical estricte. Amb **Macromassa** va enregistrar àlbums imprescindibles com *Zog Live* (G3G Records, 1994) i *Puerta Heliogàbal* (Sonifolk, 1997); fora del grup, va col·laborar amb **Pascal Comelade**, **Pelayo Arrizabalaga**, **Pau Riba** i tants d'altres. Va experimentar amb els sàmplers i amb tota mena d'instruments electrònics i és autor d'una ingent obra literària que sovint es colava en els seus discos. El seu era un món molt singular, a mig camí entre la ciència-ficció, la música industrial, l'electrònica salvatge i l'exploració constant; també un món que, influït per l'anarquisme, vivia al marge del sistema.

Víctor Nubla (Macromassa) al casal Transformadors de Barcelona l'any 1986 Foto: Xavier Mercadé

Des d'un bon inici, **Nubla** va apostar per l'autogestió. Era evident que cap discogràfica confiaria en la seva música, que cap revista musical en parlaria i que les sales arrufarien el nas en rebre la proposta, així que va decidir no renunciar a res i crear un circuit independent per a ell i per a tots els músics que, com ell, volien crear sense restriccions i sense copiar els referents. Va crear segells discogràfics i plataformes de tota mena, programacions i festivals i moltes propostes d'autogestió que sonaven impossibles als anys vuitanta, quan tothom lloava el que el mercat podia col·locar fàcilment. Va saber trobar públic per a la música més arriscada, va saber articular una escena experimental amb altres segells i bandes i no va tenir límits: tant podia organitzar-se amb bars i bodegues del barri com bastir una xarxa europea, tant podia posar en solfa una recopilació de bandes emergents de Barcelona -*Domestic Sampler Umyu* (Umyu, 1982), *Barcelona Ficción Romance* (Música Inaudita, 1988), *Experimental Music from Gràcia* (G3G Records, 1996)...- com escriure un llibre de receptes de fetge de rap o fer la música de la pel·lícula *Cravan* d'Isaki Lacuesta. Com a 50% de **Macromassa** ja hauria de tenir un lloc destacat en el món musical català, però el cert és que es va morir en solitud, allunyat del soroll de l'actualitat.

Mai va plorar perquè no tenia estructures; se les inventava

Ara bé, considero que el seu llegat és més viu que mai: va ser un visionari de l'autogestió musical. No va esperar mai que li fessin cas ni va plorar perquè no tenia estructures; se les inventava. En el món analògic dels vuitanta i els noranta això era tan difícil com necessari. L'escena musical actual ens demostra que la seva visió era encertada: si no fos per aquest impuls d'autogestió -sumat a unes eines que simplifiquen la feina- seria difícil d'explicar fenòmens com els d'**El Petit de Cal Eril**, **Ferran Palau**, **Maria Arnal** i **Marcel Bagés**, **Las Bajas Pasiones**, **Sénior** i **el Cor Brutal** o tants d'altres. Músics que han picat pedra i que no han esperat que algú els donés l'oportunitat. De la mateixa manera, discogràfiques, plataformes i espais com el Konvent de Berga, The Indian Runners, La Clota de Vic, Bankrobber, Malatesta Records i El Pumarejo ens demostren la necessitat de l'autogestió a fi que l'escena musical continuï sent potent i variada. Potser sí que l'esperit musicalment arriscat de **Víctor Nubla** és ben lluny de l'escena actual, en què l'experimentació és residual i la còpia de referents coneguts un mal menor ben estès, però sens dubte va obrir camí perquè molts músics fessin la seva sense esperar el vist-i-plau de les autoritats i del mercat.